

Специфичната светлина и топлина

40. ЛЕКЦИЯ, 12 ЮЛИ 1929 Г., МУСАЛА, РИЛА

Кога на човек му се доспива - когато се занимава с обикновени мисли. Когато се почувства осигурен, човек лесно заспива - успокоява се, не мисли за нищо и заспива. Необикновените мисли подтикват човешкия ум към дейност. Изобщо неблагоприятните условия подтикват човешкия ум към работа, а благоприятните - към почивка. Почивката е добро нещо за тялото, но не и за ума.

Сегашните хора се стремят повече към охололен живот, към почивка, но и това им омръзва; те са задоволени, не мислят за ядене, всичко им е дадено в изобилие. Други пък гладуват, но са дейни, търсят начин да задоволят глада си. Има нещо приятно и в ситостта, и в глада. За да не се изгуби приятността, човек не трябва да бъде всякога сит, нито всякога гладен. Гладът стимулира човека, кара го да мисли, да работи; той предвкусва удоволствието, което ще изпита в момента, когато започне да яде. След това в него се зараждат други желания. Следовател-

но добре е човек да реализира едно свое желание, но веднага след това трябва да се роди друго, което да му дава импулс, подтик към работа и движение.

Някой казва, че няма никакви желания, мисли

и стремежи. Как мислите, щастлив ли е този човек? Не е щастлив. Човек живее и се радва на живота, докато мисли, чувства и желае; изгуби ли тези подтици, той е мъртъв. Една стара философия казва, че човек трябва да убие всяко желание в себе си. На тази мисъл Христос се противопоставя с думите: „Бъдете свършени, както е свършен Отец наш не-

бесни“; човек трябва да усъвършенства своите желания, а не да ги убива. Бог, който е създал света, е дал условия на всички живи същества да растат, да се развиват и усъвършенстват; Той знае какви мисли и

пада на изпит и минава безпрепятствено от един клас в друг. Изпитите подразбират мъчнотии и затруднения в живота. Ученикът всякога завършва добре изпитите си, т.е. лесно решава мъчнотиите и затрудненията си; каквато и задача да му дадете, той лесно я решава, няма работа, която да не може да свърши. Работата подразбира разумно използване на Божествените условия. Кажем ли работен ден, разбираме ден, в който човек е използвал разумно условията на живота. В този смисъл едно от качествата на ученика е прилежание и работоспособност.

Сега ще ви задам въпроса: коя река се размътва? Малката, тясна и плитка река. Ако е дълбока, широка и буйна, тя не може да се размъти. Какво трябва да направите с вода, която лесно се размътва? Да я прекарате през тясна стъклена цев, т.е. през ограничения. Но голямата река не може да се прекара през цев; част от нея може да прекарате, но не и цялата.

Кой е ученик? - „Който учи.“ Да учиш, това още не значи, че си ученик; много ученици учат, но пропадат на изпитите, повтарят класовете. Според мен, ученик е този, който никога не про-

чувства вълнуват човека, затова дава на всекиго съответни условия: на ученика, на младия дава една условия, на възрастния и на стария - други.

Кой е ученик? - „Който учи.“ Да учиш, това още не значи, че си ученик; много ученици учат, но пропадат на изпитите, повтарят класовете. Според мен, ученик е този, който никога не про-

продължава на стр. 2

Фестивалът на книгата „Пловдив чете“

От 6 до 11 юни в Пловдив се провежда ежегодният фестивал на книгата „Пловдив чете“. Фестивалът е под патронажа на кмета на Пловдив, това е един вече очакван празник за пловдивчани, когато улиците в центъра на града и пред общината се изпълнят от разнообразните книжни корици, постери, фотоси. На фестивала тази година участваха 42 издателства и над 100 писатели, художници и литературни критици. Целодневно в рамките на фестивала се провеждаха премиери на книги, литературни срещи и авторски рецитали, публични диалози, чествания, дискусии, концерти, изложби.

Издателство „Бяло Братство“ също нареди своя щанд между тези на един от най-големите български издателства и за нас, съпричастните към Учителя и неговото Слово, беше радостно да виждаме името и логото на издателството на площада пред общината. Беше радостно да наблюдаваме и хората, тълпящи се пред щанда. Милка и Христо Ташев целодневно предлагаха книги, отговаряха на въпроси, даваха информация. Известните пловдивски горещини не им попречиха да бъдат винаги бодри и активни.

Издателството представи две книги в художествената галерия „Златю Бояджиев“ - една от най-красивите зали на Старинния Пловдив. Андрей Грива представи „Завета на цветните лъчи на светлината“, а Слав Славов - „Учителя за образованието“ на Боян Боев. „Завета на цветните лъчи“ е сакра-

лен текст и може би затова въпросите от публиката не бяха много; ясно беше, че „се нагазва в дълбоки води“. Андрей съумя да подскаже на публиката дълбоките пластове в разкриването на смисъла на някои от текстовете. Втората презентация обаче раздвижи залата, в която явно присъстваха доста педагози и хора, които сега се запознават с възгледите на Учителя в тази сфера. Имаше интерес по отношение на практическото приложение на методите, помолиха Слав да разкаже за опита на детската школа „Бялото кокиче“. Въпросите после, зададени извън залата, се въртяха около темата кога ще се открие училище на Бялото Братство. Явно, че е дошло времето за внасяне на нов импулс в образователната система, и съвсем явно е, че методите на Учителя звучат модерно и са точно отговарящи на изискванията, които новите деца поставят пред обществото и в частност пред учители, възпитатели, родители.

Присъствието на нашето издателство на тазгодишния фестивал на книгата в Пловдив е поредният акт, свалящ някои от бариерите в обществената нагласа. И ако трябва чисто емоционално да го кажа - беше в атмосфера на радост и лекота. Години наред вече щандовете ни събират много хора на Панаира на книгата в София, така беше и сега в Пловдив. Стъпка по стъпка, след години търпелива работа на много екипи в различни направления, е постигнато едно обществено отношение на уважение към делото на Учителя и неговото Слово, представени в случая от издателство „Бяло Братство“.

„Аз ви предавам това Учение, вашата задача е да го предадете на българския народ.“ Няма нужда да посочвам чии са думите. С търпение и постоянство хората, разпространяващи Словото на Учителя, работят на Божията нива.

Светла Балтова

Пътешествие в градината на Духа

С откриването на изложбата на нашата именит художничка Лили Димкова под наслов „Светлина и движение“ в галерията на СБХ на ул. „Шипка“ 6 в столицата (29.05.2012) беше поставено началото на Дните на духовност, иницирани от Националния граждански инициативен комитет „Петър Димков“ и от последователи на Учителя Петър Дънов/Бейнска Дуно.

От 18 юни 2012 г. изложбата ще продължи да

приема посетители в Артгалерията на НДК. От същата дата започва поредица културни събития, съпътстващи честването на 100-годишнината от излизането от печат на една от свещените книги на Духовно общество „Бяло Братство“ - „Завета на цветните лъчи на светлината“, както и 80-годишния юбилей на Лили Димкова.

На любителите на изобразителното изкуство художничката предлага една максимално

пълна сбирка от свои картини, рисувани през десетилетията на нейния забележителен творчески път. Разпределени в тематични серии, платната разказват за историята на присъствието на Духа по нашите земи - за богомили, светии, посланици на Шестата раса, ангели и велики духовни Учители. Те разкриват и неустоимата красота на българската природа, която по свой начин разбулва съзидателния устрем на духовното нача-

ло. Портрети, пейзажи, импресии... Пътешествие в градината на Духа, което има своето начало във вдъхновението на една пробудена душа, на една извисена пратеничка на Учението на Любовта, Мъдростта и Истината, каквато без съмнение е тяхната авторка. Пътешествие с начало, но без край... Понеже светлата пътека на духовното извисяване се губи отвъд хоризонта на вечността...

Константин Златев

Специфичната светлина и топлина

от стр. 1

Оттук можем да извадим заключението: обикновените мисли и чувства могат да се ограничат, да се прекратят през цев, но великите мисли, чувства и добродетели не се ограничават. Всяко нещо, което се ограничава, е слабо, малко, несъвършено; великите мисли, никога не ги ограничава. Велик, съвършен човек е онзи, когото никога не може да ограничи, той е неограничен, свободен. Ако става въпрос за ограничаване - той сам се ограничава и сам се освобождава. Докато греши, човек всякога се ограничава; престане ли да греши, престават и ограниченията му.

За оправдание на погрешките си грешният казва: „Понеже светлината ми е отнета, затова правя погрешки“; и това е възможно, но въпросът е кой е отнел светлината му. Три причини има за отнемане на светлината на човека: вятърът, обкръжаващите и самият той. Когато вятърът затвори капациите на вашите прозорци и попречи на светлината да влиза в къщата ви, след време пак той ще ги отвори и светлината отново ще проникне; когато обкръжаващите затварят капациите на прозорците ви, и те имат някаква цел; когато

вие затваряте капациите на прозорците си, най-добре знаете кога ще ги отворите, за да проникне светлината в къщата ви. Всеки сам трябва да си отговори кой от трите случая е за предпочитане: вятърът ли да затвори капациите на прозорците ви, обкръжаващите ли, или вие сами?

Как се прекъсва светлината на вашия ум и как се възстановява? Това са съзнателни процеси, които се извършват както в отделния човек, така и в Природата. Всеки процес в човека се основава на разумността, която работи в Природата. Седите на брега на морето и близо до вас виждате човек, добре облечен, държи се с достоинство, със съзнание за някакво величие. Вие го поглеждате, но той не ви обръща внимание, не иска да има никакво отношение с вас. По едно време усеща глад, иска да намери отнякъде хляб, да задоволи нуждата на стомаха; обръща се тук-там, докато най-после се принуждава да ви заговори, да иска парче хляб от вас; вие веднага отваряте торбата си и му предлагате част от своя хляб. Чрез глада гордият човек се запознава с вас. Следователно Божественото Начало дава на човека първия урок по смире-

ние. Чрез глада хората се опознават, правят връзки помежду си - гладът е първата буква на знанието; който не е гладувал, не може да стане учен човек.

Докога може да гладува човек? Докато изпитва приятни чувства, има приятни преживявания, радва се; започне ли да чувства неприятност, трябва да задоволи по някакъв начин глада си - не го ли задоволи, той се превръща в разрушителен процес: по-силните клетки изяждат по-слабите. Това наричаме процес на самоизяждане, на вътрешно месоядство. Желанието на човека да задоволи глада си е Божествено. Следователно, ако не дадете ход на Божествените желания в себе си, идва разрушението; тогава настъпва разрушение и смърт на организма. Ако го задоволите и не благодарите за това, което ви е дадено, ражда се злото, грехът, който е по-страшен от смъртта. Човек трябва да отвори душата си за лъчите на Любовта, за да бъде чист, добър и любещ.

Като се говори за благодарност, имаме предвид онази вътрешна благодарност, а не обикновената. Още със ставането си от сън човек трябва да благодари за

живота и за богатата, които са му дадени. Животът е най-великото благо, което притежавате; щом има живот, всичко може да придобиете: и Знание, и Свобода, и Светлина. Постоянно се молете и благодарете за великия дар, който Бог ви е дал. Да се молиш, това значи да работиш; да се молиш, това значи да отваряш прозорците на душата си за светлите лъчи на Любовта - само при тези лъчи зреят плодовете. Благодарността е един от узрелите плодове на душата. Имате ли зъби, вие ще ядете свободно от плодовете на своята душа и ще благодарите. Старият, който няма зъби, не може да се ползва от Божествените плодове и не може да благодари; дадете ли му плод, той казва: „Защо не ми го дадохте на млади, когато имах зъби, да го опитам, да вкуся от него и да благодаря?“. Пазете зъбите си, за да бъдете всякога млади и да благодарите за всичко, което ви се дава. Така се възпитава ученикът, така се повдига всеки човек и се определя за член на бъдещата раса.

Какво представляват сегашните хора и какво бъдещите? Сегашните хора са още неизлюпени яйца, а бъдещите - мал-

ки излюпени пиленца. За да се излюпят, вие трябва да работите усилено върху ума и сърцето си, да не се кисват от малте работи и да не губите лесно радостта си. Съзнателна, вътрешна работа се изисква от всички. Който се кисва и лесно губи радостта си, той е играчка на условията, затова трябва да бъдете разумни.

Представете си, че се намирате на брега на дълбока и буйна река. Искате да минете на другия бряг, да отидете в града, да свършите една важна работа. Как ще минете реката? Мост няма, не знаете да плувате, не се решавате да я прегазите и се чудите откъде ще ви дойде помощта. След известно време виждате, че десетина души носят една голяма греда, която ще поставят за мост на реката. Ако сте разумен, веднага ще се приближите към хората и ще вземете участие в построяването на моста; с общи усилия ще се построи и всеки ще мине реката, ще свърши работата си. Значи всяка мъчнотия представлява река без мост; за да разрешите мъчнотията си, трябва да знаете как и къде да поставите моста - така ще преминете реката.

Сега вие сте дошли на

Мусала да прекарате няколко дни; как ще изпълвате времето си? Ще кажете, че ще дишате чист планински въздух и ще правите разходки. За да се ползвате от планината, вие трябва да вземете слънчевата светлина чрез ума си, слънчевата топлина чрез сърцето си и въздуха - чрез дробите си. И това не е достатъчно. Трябва да знаете в кой момент през деня да вземете светлината и топлината, за да се ползвате разумно от тях - това значи да приемете специфична светлина и топлина от Слънцето. Който може да възприеме слънчевата светлина и топлина чрез ума и сърцето си, той се чувства радостен, свободен и разположен.

Всеки да си избере един камък и да го полее десет пъти с вода, която сам ще донесе от едно от езерата. Ще кажете, че дъждът полива камъните, няма защо вие да го правите; вашата работа е специфична - като поливате камъка, ще наблюдавате колко вода поглъща той и как се разлива тя по него. Всеки ще прави наблюдения и ще ги отбелязва. Това упражнение ще правите най-лесно до обяд. Ще мислите върху лекцията и ще я свържете с водата.

Из „Моят път с Учителя“

СПОМЕНИ, ПРЕЖИВЯВАНИЯ И ОПИТНОСТИ НА ПЕТЪР КАМБУРОВ

(продължение от бр. 4)

Наистина Учителя дойде! Зарадван, веднага се залових да си приготвям и моя обяд. Постлах си крпичката, която ми служеше и за маса, и за покривка, сложих едно парче хляб и няколко маслинки и зачаках. Исках да доловя она събластен момент, когато долу, в голямата трапезария, Учителя заедно с присъстващите на обяда братя и сестри ще произнесе молитвата: така и аз ще мога да се присъединя към тях. Но как ще доловя този момент? Съобразих, че когато престане да се чува шумът от тракането на вилиците, лъжиците и всякакви прибори, изнасяни от кухнята в трапезарията, тъкмо тогава ще настане този момент. И наистина шумът престана. Интуитивно почувствах, че вече е време, и произнесох следната кратка молитва: „Благодаря ти, Господи, за тази хубава храна, която си ми дал“. В този момент ме обхвана някакво необикновено преживяване. Голяма радост изпълни душата ми, гърдите ми се разшириха

едва ли не до спукване и аз заплаках! Заплаках от радост, от умиление, от... Ето, мъча се да го предам с думи, но всичко казано бледнее пред действителността. И това преживяване ще останане в мен паметно през вековете!

Най-после, след като се поуспокоих, реших да хапна, но преживяното беше толкова силно, че не можех да ям. Хапнах само едно съвсем малко зальче хляб и две маслинки. След около час вече се бях поуспокоил и реших да изляза. Когато минавах през кухнята, видях друга картина: хазайката и двете ѝ дъщери изнасят блюда и подноси с гозби и се разговарят. Едната каза: „Язък ни за масрафа, такава хубава яденета приготвихме! Другите ядоха до пресищане, а гн Дънов през цялото време мълча; накрая изяде само едно зальче хляб с две маслинки. Ето ги костилките“.

Това ми беше достатъчно, за да разбера какво всъщност се беше случило: Учителя физически е присъствал на пищния обяд, където

през цялото време е мълчал, а духом е бил при мен - и когато е хапвал малкото зальче хляб и двете маслинки, той е споделял скромната ми трапеза. Тогава разбрах и на какво се дължеше моето необикновено преживяване - на присъствието на Учителя.

НА СЛУЖБА ПРИ ЦАРСКИЯ СИН.

Един ден през 1920 г. отидох в дома на сестра Ана Динова на ул. „Априлов“ 15. Там се беше създала групичка от три сестри, които работеха и се хранеха на комунални начала. Малко след като влязох, дойдохат още две сестри. Едната от тях започна продължително да ме гледа и да кима с глава. Това ме притесни. Изведнъж тя се обърна към сестра Динова и рече: „Анке, дай ми един лист и молив!“ След това започна да чертае нещо върху листа и след няколко минути стана, приближи се до мен, подаде ми листчето, на което имаше начертани някакви геометрични фигури, и рече: „Братче, Духът ми каза, че ще бъдеш назначен за слуга при Цар-

ския син. Той ще напълни торбата ти със скъпоценности, ти не се интересуй от торбите на другите“. После разбрах, че тази сестра е била ясновидката София Попова. Взех листчето и добре запомних думите ѝ, тъй като още същата година казаното се сбъдна. И ето как се случи, че постъпих на служба при Царския син.

През лятото на 1920 година посадих към 3 декара земя на долния край на братската градина, която до 1921 беше наша собственост, а след това баща ми и двамата ми чичовци я подариха на братството в Стара Загора. Поливах зелето от извора, обработвах го, прекопах го, имах планове... Но през септември се наложи да отида в София във връзка със следването ми по правни науки, което беше повече формално, колкото да не ме повикат в казармата. (Едва по-късно излезе Указ на Министерството на отбраната, според който всеки, служил над 90 дни време на войната, се освобождава от доизслужване.) Като прис-

тигнах, отидох право на „Опълченска“ 66 при Учителя, който още като ме видя, каза: „Ти, Петре, рекох, ще напуснеш университета. То, право, не е там. Ще отидеш в Търново, на братската къща, където стават съборите, там ще пазиш, ще обработваш братските лозя, а след това с тебе ще направим един сепаратен опит за осъществяване на братска комуна в Арбанаси. Там имаме две наши къщи, които на първо време са достатъчни“. Отговорих му, че съм готов да отида, където ме изпрати. Поисках само, ако може, да мина през Стара Загора, за да продам зелето и да се сбогувам с моите близки, при което Учителя каза: „Добре, продай си зелето и отивай да пазиш братската къща!“ Ето така постъпих на служба при Царския син.

Към края на септември вече бях в Търново и сварих Учителя с около 50-60 души, бяха останали там след събора. Брат Константин Иларионов ми предаде ключа за колибата и аз се настаних там като дома-

кин. Бяха останали толкова много продукти, че спокойно можеше да се изхрани дори многочленно семейство. Зимата не закъсня да ме сполучи. Падна дебел сняг и аз бях принуден да не излизам никъде. Запазен бях с дърва и прекарвах в стаята със седмички. Не бях свикнал на заседнал живот, но обстоятелствата ми го наложиха. Реших да използвам времето за духовна работа: четене, свирене, размишления. И аз не само че не скучаех, но дните неусетно минаваха един след друг. Свирех на цигулката по няколко часа на ден, после четях, но най-силни, неповторими преживявания имах вечер по време на молитва. Никога преди това не бях преживявал такава молитвено вдъхновение, както там, където Великият Учител идваше всяка година, където ставаха съборите на Бялото Братство, където се изливаше велико благословение. Чувствах влиянието на светлите сили, с което бе напоено всичко наоколо.

(Следва)

Мария Славова на деветдесет години

На 14 юни 2012 г. сестра Мария Славова навърши 90 години. Години на богат и смислен живот, изпълнен с много интересни събития и срещи. Но най-важната от тях е срещата ѝ с Учителя Петър Дънов. Навярно затова тя често обича да казва, че е един от най-щастливите хора на Земята. В такива случаи очи ѝ се озаряват от някаква особена небесна радост.

Родена е в град Сливен, в семейството на последователи на Учителя. Баща ѝ е адвокат, а майка ѝ - учителка. През 1936 година, заедно със своите родители, с брат си Атанас и сестра си Лиляна, се премества да живее в София. Тук тя има изключителната възможност да посещава неделните беседи на Изгрева, да играе Паневритмия, да вижда Учителя.

Мога да кажа, че Мария Славова е един от онези щастливо облечени от Учителя хора, на които целият живот е белязан от идеите на Учението и братския живот във всичките му измерения и че това е за нея единствено верният и желан житейски път.

Учителя много пъти е идвал в дома на нейното семейство, където тя живее и днес. С особено умиление и любов тя разказва за брат Иван Антонов, за брат Методи Константинов и за брат Димитрий, в когото е видяла „съвършения и най-благ човек“. Важен момент в нейния живот и в живота на сина ѝ Андрей е приятелството им с брат Борис Николов. Екскурзиите, разговорите с него имат специално място и значение в техния живот. След завършване на Консерваторията Мария работи като вока-

Спомените ѝ за братята и сестрите от Изгрева, за братските срещи, за съвместните екскурзии на Рила и Витоша, за братските

групи, с които е работила, за многото ѝ концерти са още живи в нея. С особено умиление и любов тя разказва за брат Иван Антонов, за брат Методи Константинов и за брат Димитрий, в когото е видяла „съвършения и най-благ човек“. Важен момент в нейния живот и в живота на сина ѝ Андрей е приятелството им с брат Борис Николов. Екскурзиите, разговорите с него имат специално място и значение в техния живот. След завършване на Консерваторията Мария работи като вока-

лен педагог до пенсионирането си. В нейните класове са изучавали изкуството на пеенето много български оперни певци.

През 1957 г. тя се омъжва за композитора Димитър Грива (брат на Катя Грива), с когото освен синът им Андрей ги свързва богат съвместен творчески и духовен живот.

Днес сестра Мария не живее само със спомените си, а продължава да се вълнува от всичко, което се случва в Братството и по света във всеки момент. Непрекъснато търси причините за то-

ва, което става в нас и около нас, мисли защо и как протичат процесите. Ученолюбива и любознателна, тя всеки ден изучава беседите и лекциите на Учителя, Библията и всичко, което е свързано с живота и Природата. Често говори за това, че Учителя е настоявал да се събирате и да работим в малки хармонични групи, където да се проявяваме свободно и естествено, също и за това, колко е важно да имаме приятели - да не живеем изолирано. Самата Мария е изключително широко скроен човек и винаги ни съветва да гледаме с мъдрост и разбиране на нещата, да оценяваме огромното богатство, което се крие в различията между хората, да обръщаме внимание на духовните, красивите и съществените преживявания - защото те са трайните неща в живота ни.

Нейният вроден аристократизъм и изтънченост ѝ помагат да бъде естествена, непринудена, скромна и изключително внимателна във взаимоотношенията си с хората. Вратата на сърцето ѝ е винаги отворена за

всички, които имат нужда от помощ и съвет. Впечатляващи са силно развитото ѝ чувство за съвест, почтеност, милосърдие и чистота. А така също и удивителният начин, по който възприема преходността на всичко земно и величието на всичко вечно.

Деветдесет години! Един духовен път, изцяло извървян според Учението и отдаден на Братството. И всички ние, които имаме привилегията да се докоснем до нея и да бъдем нейни приятели, осъзнаваме колко дълбоко и въздействащо е присъствието ѝ в нашия живот. За нас тя е един голям подарък и истинско благословение.

Благодарим ти, Мария! Честит юбилей! Бъди ни жива и здрава!

И накрая бих искала да завърша с думите на моя добър приятел Йордан Камджалов, който в един разговор за нея каза: „Мария Славова е най-адекватният и мъдър човек, когото познавам, и ако всички бяха като нея, още утре щяхме да влезем в Царството Божие“.

Снежана Георгиева

Слънчев семинар в Казанлък

На 9 юни - събота, по желание на група учители и родители, пристигнахме в Казанлък, за да проведем третия за сезона семинар за Слънчевата педагогика. Нина - ръководителят на братската група в града, беше подготвила най-добрите условия и точно в 10 часа пристигнахме по изцяло обновения път от София.

Бяхме решили да представим новите методи за обучение и възпитание по един малко нетрадиционен начин и затова взехме със себе си музикалните инструменти. Понеже музиката стои в началото на всяко начинание, след като се представихме и запознахме, изпълнихме някои от упражненията - „Пробуждане“ от „Първият ден на Пролетта“, „Ходи, ходи“ и „Сила Жива“. Внимателно следяхме как се възприема всичко и вътрешното ни усещане се потвърди от откритите погледи на по-

вечето присъстващи и от любопитството, което все повече изпълваше залата. Музиката свърши своята работа. Раздадохме по едно малко листче, на което всеки да напише по един важен въпрос или тема, свързани с възпитанието и обучението на децата.

Докато всички в залата са утихнали и концентрирани в задачата, ние осмисляме факта, че името на обновеното читалище, бившето първо училище в града, е „Възродена искра“ - прекрасен символ. Всичко е готово, събираме листчетата, които щяхме да разгледаме във времето за дискусия. Първата тема естествено е музиката. Обясняваме защо, как и кога да се изпълняват тези музикални упражнения. Участниците в семинара се оживяват, като научават, че това вече се прави в детската школа на Братството - „Бялото кокиче“.

Докато успеем да отговорим на първите въпроси за музиката, неусетно вече сме на темата за храненето. Представяме седмичното меню, защо и как се разпределят храните по дните от седмицата, какво е значението на някои от храните - и още, и още... След подобна тема, разбира се, прекъсваме за обяд. След обяд е практическата част от семинара и ние ще бъдем в съседната хореографска зала, любезно предоставена от читалището. Пак започваме с музиката - за значението на ритъма, за Паневритмията; споделяме и опит като учители и родители. Присъстват учители от училища и детски градини, родители и хора с интереси в областта на възпитанието.

Въпросите са най-разнообразни и са характерни за времето, в което живеем. Те са като барометър, който

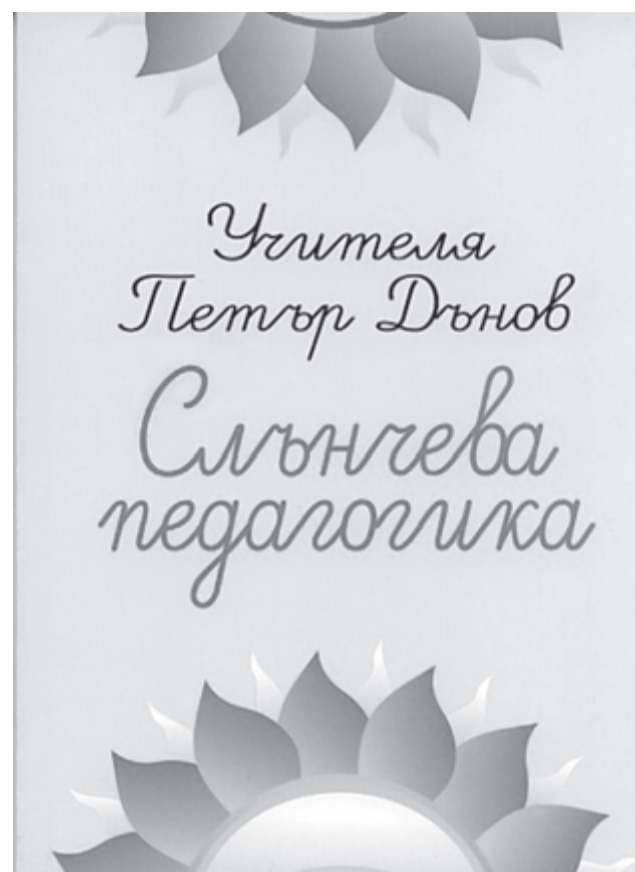
показва, че налягането в системата на образованието се е повишило. Явяват се въпроси, които са без ясен отговор. Ето някои от тях:

Какво ново носи Слънчевата педагогика? Кое е най-същественото за индиговите деца? Как да събудим интереса в учениците? Как да се справим с хиперактивните деца?

Как да накараме детето да мисли и да се концентрира?

Какво е влиянието на Слънчевата педагогика върху общуването и изграждането на ценностната система на подрастващите? Как да се справим с агресивното поведение на детето? Как да постъпим, когато детето отказва да направи това, което се изисква от него? Как се прилага Слънчевата педагогика в семейството?

Нашите колеги проявиха особен интерес към книгата на Боян Боев - „Учителя за об-

разованието“, също и към „Слънчева педагогика“.

Семинарът завърши с изучаване на физи-

чески упражнения за развиване на добродетелите при децата от предучилищна възраст.

Слав Славов

Детски празник в Казанлък

На 16 и 17 юни 2012 в гр. Казанлък за осми пореден път Братството организира детски празник. В края на учебната година и в началото на лятото градът на розите посрещна деца от Русе, Шумен, Търговище, Велико Търново, Бургас, Пловдив и Стара Загора.

Първи ден. Казанлък е град на художниците и затова срещата започна с посещение на градската художествена галерия, където децата се запознаха с истински шедьоври на големите български художници: Владимир Димитров - Майстора, Цанко Лавренов, Злато Бояджиев и др. Последва посещение на историческия музей. Тук особен интерес предизвикаха запазената златна маска на Севт II, златните и сребърните съдове от времето на траките. По-късно посетихме и етнографския музей, където децата бяха посрещнати със сладко от рози и разгледаха експозиция, представяща бита на старите българи, както и най-характерното за този край

на. Сестра Надя Табакова от Пловдив умело водеше вечерния концерт, успяваше да предразположи всяко дете. Много смях и емоции донесе малкият Мишо от Търговище с разказа „Дядо вади ряпа“. Той по-скоро преживяваше приказката, отколкото да разказва, и въпреки че невинаги можеше да се разбере какво точно казва, успя да създаде такава атмосфера на радост и смях, че дори и аз, дошъл от света на възрастните, се потопих напълно в нея - нещо, което отдавна не беше ми се случвало. Но да не си помислите, че усмивката и смехът бяха постоянна величина тук - имаше и сериозни моменти и тогава цялата зала притихваше. Това се случи, когато на сцената излязоха един след друг двамата малки цигулари Йоан и Лилия от Велико Търново. Те впечатлиха всички с доброто си изпълнение на класически творби и на музиката от Учителя. Последва изпълнение на Ива - 10. клас, също от В. Търново,

направиха и свой сувенир, а накрая всяко едно шишенце беше напълнено с розова вода. Това беше оригинален подарък. Осен това всеки участник получи последния брой на сп. „Изворче“ на Издателство „Бяло Братство“, което според мнението на специалисти в областта на образованието е едно много добро списание за деца от начална училищна степен.

В същото време на открито беше разположен голям картон за рисуване с размери 3 метра на 70 см. Бяха предоставени различни материали и децата се захванаха да рисуват. Предложи се да се направи първо Дъгата и около нея да се разположи всичко друго. С голямо старание дъгата беше нарисувана, и то много правилно. Под нея се появиха къщи, цветя, хора и какви ли не неща още, така че целият картон се изпълни. Много добра работа свърши тази рисунка: постави се като декор при завършването на срещата, пос-

ното издание на книгата на Масаро Емото и така децата научиха, че тя, водата, е живо същество, че има памет и лечебна сила.

Разходката продължи по склоновете на планината. Тук, на една полянка, сестра Нина разказа, че малко по-нагоре се намира местност, наречена „Китеник“, на която също има голям извор. Там преди много години Казанлъшкото братство е организирано летуване за своите деца. Цяло лято те са прекарвали сред Природата и са организирали своя живот според педагогическите идеи на Учителя. На около час и половина път над тази местност е планинският връх, наречен Саръ яр. На този връх тогавашните малчугани, предвождани от възрастни братя, са излизали да посрещат изгрева. Ставали са много рано и са ходели в тъмнината със запалени фенери, за да посрещнат слънчевия изгрев навреме. В това имаше някаква символика, свързана с миналото и настоящето - с детската среща сега и със случвалото се тук през 50-те години, когато на същото това място са се срещали и общували децата в Братството. Оказа се, че Казанлъшката група, домакин на тази среща, има своя дългогодишен опит в работа с децата и в тяхното възпитание

според идеите на Учителя.

Доиде време за раздаване на поляната пред хотела. На децата бяха раздадени традиционните цветни балони, но този път се направи съчетание по цветовете на дъгата и това ставаше с непринудена радост и веселие. Най-малките постоянно се движеха, тичаха, бягаха, подскачаха, усещаше се буйният кипез на живота, проява на вечните сили на растежа. Само на най-малките може да им дойде наум да следят движението на разпръскащата се вода върху затревените площи и да тичат към центъра, а когато струята се обърне към тях, да побягват в обратна посока, така че пръските да ги следват по петите. И всичко това, повторено много пъти и придружено от радостните им, възторжени възгласи.

Това е, накратко разказано, преживяният от мен VIII детски празник. На него имаше всичко: и приятелстване, и запознаване с културата и историята на гр. Казанлък, имаше песни, игри, занимания с приложно изкуство, колективна рисунка, заучаване на новата песен „Дъгата“, разходка сред Природата, басейн и много жизнерадост. На раздяла едно малко момиченце искаше да подари нещо на другарчетата

си и понеже нямаше какво, а имаше само дъвки, то започна да ги подарява на децата около себе си. Останалите даваха израз на своите топли приятелски чувства, и то съвсем спонтанно, естествено, непринудено. Провеждането на детския празник е точно затова: децата на Братството да получат подкрепа, да се запознаят и сприятелят със своите връстници от други градове и да знаят, че не са сами по пътя, който следват.

Същото се отнася и за техните майки. На празника в Казанлък те успяха да общуват, да обменят знание и опит в най-трудното нещо на този свят - възпитанието на децата. Колко е важно това, знаем от Учителя: реализирането на Новото учение ще стане чрез майките. Майката се явява естественият център и главният възпитател, всички други са само помощници. Преди да завърши държавното училище, детето завършва майчиното училище - в тази насока трябва да бъдат насочени нашите усилия. Новото ще дойде чрез майката. Тя създава най-ценното - човека, а няма нищо по-ценно на този свят от добре възпитаната младеж. Детският празник на Братството е само една малка стъпка към реализирането на Новите идеи.

А. Атанасов

- производството на розово масло. Малките гости узнаха, че тук се произвежда най-доброто розово масло в света, което е по-ценно дори и от златото. Посетихме и прочутата Казанлъшка гробница, паметник на ЮНЕСКО. А в края на този горещ ден, след достатъчно наварената програма, децата успяха да се порадват на водата в един от басейните.

Вечерта цялата ни група, деца и възрастни, се настана в красивия хотел „Горно Изворово“, разположен сред борова гора в полите на Стара планина. След вечеря започна кулминацията на програмата ни за деня - вечер на талантите. Повечето деца знаеха от миналите ни срещи, че ще има такъв концерт, и се бяха подготвили, а тези, които за пръв път участваха, също намериха с какво да се представят, така че всеки от участниците имаше какво да покаже на импровизираната сце-

която току-що се беше върнала с награда от международен музикален фестивал в Малта. Тя пъя от сърце и зарадва всички - и деца, и възрастни.

Без да е предварително подготвен, концертът беше богат на изпълнения - имаше рецитации, драматизации, песни, инструментални изпълнения, танци, в които се включиха деца и възрастни, и накрая - българско хоро, на което всички се хванаха, даже и тригодишни деца, които трудно улавяха ритъма и стъпките, но упорстваха и се веселяха от сърце.

Ден втори. Денят започна с посрещане на слънчевия изгрев и Паневритмия. Свирише цигуларят Георги Стойчев, който ни беше дошъл на гости. От 9 ч. се откри ателие за декорация на стъкло. Сестра Нина се бе подготвила и обучи децата как да украсяват стъклени шишенца. По този начин всички си

ле бе изнесена навън и дълго се разнася из градината пред хотела, като се правеха снимки... Това си беше истински театър.

Друг важен момент от срещата бе разходката до близкия планински извор, където децата чуха много разкази, приказки и песни за водата и за изворите. Село Горно Изворово е планинско селище и изворот тук е истински, планински, с изобилна струя. Насядали около него, деца и възрастни се заслушаха в ромоленето на водата. Стояхме и съзерцавахме. Постоянно доста при извора и през това време се случиха важни неща: вниманието на децата беше насочено към това, колко е чист изворот и колко е важно да пазим чистотата му, също и колко ценен е неговият дар и че е важно да му благодарим. Малките участници в празника чуха песни от Учителя за водата. Представихме им и адаптира-

Братска среща в Розовата долина

Протоколите от Годишната среща на Веригата от 1911 и 1912 г. във Велико Търново ни дават сведения, че в Казанлък по това време вече е имало сформирана братска група. През 1911 г. на Срещата са поканени от Казанлък д-р Дуков и Хр. Тончев, а през 1912 г. - д-р Дуков, Славка Дукова, Захари Желев, Никола Камбуров, Владимир Балтов и Хр. Тончев.

Това стана причина на 19.05.2012 г. в Казанлък да се организира т.нар. „Среща на поколенията“. На това толкова вълнуващо събитие присъстваха потомци на първите ученици на Учителя от рода Земан: Стефка Делкина-Камбурова - дъщеря на Марин Камбуров и внучка на Стефан Камбуров; семейството и: Антоанета Пулева и Венета Велева. Любомир Тачев от рода Земан изпрати записки със свои спомени.

Никола Камбуров е първият ръководител на братската група в Казанлък, той е имал печатница „Гутенберг“, където прави салон с около 70 места. По време на едно от те-

зи посещения Учителя благославя всички присъстващи. Стефка Камбурова разказа за това вълнуващо преживяване, когато той е поставил ръка на главата ѝ, за да я благослови.

По онова време Паневритмия се играе в местността Тюлбето, свирят музикантите Петър Камбуров, Минка Момчева, Васил Велев, Божана Кремакова и др. Често в Казанлък идва и брат Боян Боев. Въпреки че тогава разказващите са били деца, те помнят вдъхновеното му слово. Лекциите са изнасяни освен в салона, също така и в дома на семейство Пулеви. Незабравими остават и посещенията на Георги Куртев, ръководителя на Айтоската група. Антоанета Пулева разказа с какво вдъхновение се е молел той.

Летуването на Казанлъшката братска група тогава е ставало в Стара планина - на Бузлуджа, и в местността Китенлика, над село Горно Изворово. Всички са били на палатки, а лагерът е имал кухня. Успявали са да качат готварска печка, на която жените се ре-

дували да готвят и да пеят хляб за всички. Провизиите се носели с катъри. Сутрин след Паневритмия укрепяли и поправяли някоя планинска чешма, почиствали извор, вършели нещо добро и полезно за всички. Вечер запалвали огън и всички се събирали около него да пеят и свирят, да рецитират стихове, да разговарят. Там особено ярко се изявявал Стефан Камбуров с изпълненията си на цигулка и Васил Велев, адвокат, със своите прекрасни стихове. След забраната на Братството започват тайно да се четат беседи по домовете, книгите са конфискувани, малкото останали се предават тайно от ръка на ръка.

В спомените на сестрите Стефка Делкина и Антоанета Пулева и на Любомир Тачев оживяха хубавите вечери тогава - с много песни, стихове, разговори, а също така и разказите за топлите, сърдечни отношения между всички членове на братската група в Казанлък. Дори в трудните години по време на войната и след това, по време на купонната

система, братята и сестрите са си помагали, кой с каквото може, за да не остава никой в беда. Разказаха как майките им са приготвяли кошници с провизии, за да помогнат на по-бедните. Били са като едно голямо

сплотено семейство.

На 12 км от Казанлък се намира сега град Мъглиж, който се е сгушил съвсем в полите на Балкана - красиво място с бързотечаща планинска река, вековни дървета и красиви разцъфнали поляни. Тук брат Георги Тахчийски основа лятна детска колония. За живота в нея разказаха брат Георги Неделчев, сестра Ина Дойнова и сестра Сашка. Това бяха вълнуващи спомени за незабравими и красиви детски мигове, за чудесни взаимоотношения, за първите им уроци по цигулка при сестра Минка Момчева. В близост до колонията са били наети къщи, в които са отседнали братски семейства и заедно с децата от колонията са вземали дейно участие в живота на лагера. Брат Георги Неделчев разказа как веднъж ръководителят на колонията, този толкова ведър човек - Георги Тахчийски, събрал децата и малко притеснен им обяснил, че провизиите и парите се свършват, и предложил всички да се помолят. Детската молитва била толкова чиста и искрена! И чудо, още на другия ден в колонията пристигнала цяла каручка с дини и много други провизии от различни краища на страната.

За срещата на поколенията бяха подготвени табла със снимки от историята на братската група в Казанлък. Спомените, фотосите, разговорите, духовната атмосфера създадоха неповторимото усещане за приемствеността в Братството, за силния му Дух през годините, при всички условия.

Концерт-медитация

На другата сутрин, 20.05.2012 г., в камерната зала на Културния дом в Казанлък бе изнесен концерт-медитация, посветен на 100 г. от „Завета на цветните лъчи на Светлината“. Още във фойето ни посрещнаха красивите фотографии от изложбата „Уханье в цвят“ на Тощко Мартинов. В концерт-медитация бяха включени стихове от священите текстове на Завета, музика от Учителя в тоналности, отговарящи на всеки от седемте лъча на Завета, и красиви фотографии, които грееха в съответствието с тях.

Инструменталният аранжимент на песните бе изпълнен от цигулковото дуо Теменужка и Георги Стойчеви, солист - Мария Димитрова - сопран, мултимедия - Тощко Мартинов, художник-фотограф.

Концертът започна с „Песен на Светлите лъчи“, които ни свързаха с Бога и седемте Духове Божии. Музиката на песента е написана от Георги Стойчев по текст от „Завета на цветните лъчи на Светлината“.

В притихналата зала, в която присъстваха повече от сто човека, се редуваха цветовете на дъгата със съответстващите текстове, музика и прекрасни фотографии. Това беше истински празник за сетивата и душите ни. Накрая цялата зала се изправи на крака и произнесе Заповедта на Учителя.

Любовта любов ражда

Днес, 17 юни 2012 г. - първи ден на братската среща в Перник, девета поред, посрещаме изгрева заедно с братя и сестри от цялата страна. Честейки Завета, правим връзка с аметистовите лъчи на Светлината, и устремили погледи към изгряващото Слънце, усещаме прилив на тиха радост, която прераства в мир и блаженство. Бели са дрехите ни, бяло е и в душите ни, оживяват в нас думите: „Мир ви давам; Аз не ви давам, както светът дава. Да се не смущава сърцето ви, нито да се бои“. Намираме се на красива поляна, създадена сякаш за нас: кръгла, просторна, заобиколена от цъфтящи в бяло храсти. Нацъфтели са сега и жасмините, които надалеч разнасят своето наситено благоухание, а белият равнец, разпръснат навсякъде из поляната, допълва тази белота. Дошли по неведоми пътища, тук са нацъфтели бял мак и бяла ружа, а в средата на поляната се очертал кръг от дъхав здравец. Небето е ясно-синьо. Откакто сме дошли, лястовиците кръжат

щастливи наоколо. Чува се радостна птича песен. Да, обичаме това място! Тук учим и пеем песните на Учителя, слушаме Словото Му, občуваме. Днес се радваме на гостите, на празничната атмосфера, и душите ни тихо шепнат: „Ето, колко е добро и колко е угодно да живеят братя в единомислие!“.

След празничния наряд, гимнастическите упражнения и вдъхновената Паневритмия се прочете беседата „С любов се взема“, държана от Учителя на 22 март 1919 г., която завърши с формулата: „Господи, ние с Любов ще Ти служим, с обич ще поддържаме Царството Ти и с Дух ще го крепим“.

Мисля си: колко богати сме ние със Словото, с Паневритмията, с песните, с хилядите примери от живота на Учителя, които ни вдъхновяват и учат как да служим! Избрали пътя на Светлината, Доброто и Истината, дано да успеем да приложим наученото и да изградим в нас образа на Новия човек, когото Учителя определя така: „Новият - истинският човек,

е онзи, който има здраво тяло с бодър дух, отзивчив е и е приветлив, със светъл ум, добро сърце, силна воля, с възвишена душа и мощен дух.

Той трябва да благоухае и навсякъде да разнася аромат. Умът му трябва надалеч да свети и да има такава воля, че дете мине, всичко да изправя. Който няма тези качества, той не може да се нарече нов, истински човек, а като ги притежава, с право може да се нарече творец на съдбата си“.

По време на братската среща беше изнесена от брат Андрей Грива интересна лекция за „Заве-

та на цветните лъчи на Светлината“; хор „Евора“ ни пренесе в света на музиката с красивите си гласове, с хармонията и вдъхновението, с които

то му пяхме песните на Учителя и вярваме, че поднесената храна е била благословена. Имаше изобилно за всички - както духовна, така и физи-

то му пяхме песните на Учителя и вярваме, че поднесената храна е била благословена. Имаше изобилно за всички - както духовна, така и физи-

то му пяхме песните на Учителя и вярваме, че поднесената храна е била благословена. Имаше изобилно за всички - както духовна, така и физи-

то му пяхме песните на Учителя и вярваме, че поднесената храна е била благословена. Имаше изобилно за всички - както духовна, така и физи-

то му пяхме песните на Учителя и вярваме, че поднесената храна е била благословена. Имаше изобилно за всички - както духовна, така и физи-

то му пяхме песните на Учителя и вярваме, че поднесената храна е била благословена. Имаше изобилно за всички - както духовна, така и физи-

Йорданка Славчева
Братска група Перник

Мадара отново ни събра

ХРОНИКА НА СЪБОРА

На празника на свети-те братя Кирил и Методий Бялото Братство в България се събра за своя XX Мадарски събор. Тук, където древните са почитали богинята-Майка - Земята, и където се съхранява каменната книга на България, Братството проведе своите духовни наряди за просветление и благополучие на българския народ. Тук, на територията на Археологически комплекс „Мадарски конник“, в продължение на три дни около 400 братя и сестри се молиха заедно, играха Паневритмия, пяха песните на Учителя, слушаха Неговото Слово и получиха своето вдъхновение и благословение.

За домакините от Шумен съборът започна по-рано, още на 21 май вечерта, когато в камерната зала на музейния комплекс „Панчо Владигеров“ сестра Надя Колева - оперна певица от Софийската опера, и брат Тодор Иванов, съпровод на пиано, изнесоха концерт от класическа музика и музика от Учителя. В края на концерта си дадохме сметка, че сестрата беше подбрала само радостни песни и ние получихме като дар едно много приповдигнато весело настроение. Това събитие ни даде силен импулс за предстоящата братска работа. На следващия ден в Регионален исторически музей - Шумен, брат Тодор Иванов от Смолян, магистър от теоретичния отдел на БМК, изнесе концерт и беседа на тема „Български музикален фолклор, история и съвременност“. Той говори компетентно и с вдъхновение за древните корени на музикалния ни фолклор, като илюстрира с примери характерните български мелодии и ритми, показа и

за съсредоточили върху изливащото се Слово и преживяваха онази дълбока връзка на ученик и Учител. Братството бе притихнало, времето - също - в момент на свещен мир и хармония, каквито могат да бъдат преживени само в онзи велик синтез на духовното и природното. Това може да се случи само на чисти и свещени места, където нашият Учител ни води.

Последва Паневритмия - свещеният танц или бялата магия на Бялото Братство, метод за призоваване на мир и хармония, за духовно просветление и обновление. Майска утрин, земята е застлана с най-голямото възможно изобилие от билки и цветя. Представите си изпъстрената цветна поляна и очертания в бяло голям кръг на Паневритмията. Няма друг такъв момент от природния цикъл, освен майския. За това време от годината Учителя казва, че границата между земния и Ангелския свят е най-тънка. След края на Паневритмията всички заедно изпяхме песента „Химн на Кирил и Методий“ - богвъдъхновена песен, за която Учителя казва, че е една от най-хубавите български песни. Това беше миг на единение с предците ни, с културата на българския народ и цялото славянство.

Това беше и темата на последвалата разходка из Археологически резерват „Мадарски конник“. Тук, където през последните 6 000 години Мадара е действала като духовен център, тя действа и сега с Новото учение на Бялото Братство и със събора, който провеждаме. На това място не е трудно да открием артефакти за събития, свърза-

рийските посвещения, за мистериите на траките, за богомилството, чийто център е тук, в Преславския регион, и за най-важното събитие в началото на Новата епоха на Водолея - дейността на Учителя в гр. Нови пазар, където са онези мистични разговори с Духа Господен. Учителя многократно е идвал в Шумен, изнасял е беседи в Читалище „Архангел Михаил“, посещавал е и шуменското село Драгоево. Там, където той е работил, Духът пак продължава да работи. Това не само го знаем, но и го чувстваме, когато сме събрани и работим в мир и хармония. Затова на събор се отива само с най-добро, което имаме. Съборът е място за единение и укрепване на Братството. Учителя ни ръководи и той дава програмата и методите за духовна работа.

По темата на събора - 100-годишнината на „Завета на цветните лъчи на светлината“, бяха изнесени няколко лекции: Константин Златев направи исторически преглед и описание на Завета като метод за духовна работа; Тодор Иванов говори за фолклорните мотиви в музиката на Учителя, като доказа дълбоките и древни връзки на Новото учение с българския фолклор и с народността дух. Брат Христо Маджаров продължи темата за цветните лъчи на Светлината и нагледно, със схеми и таблици, обясни смисъла и значението на цветовете. Накрая Георги Христов от Бургас и Пенчо Бойчев от Шумен представиха поотделно своите изследвания върху т.нар. „таблица на съответствията“.

Вечерният концерт в Голямата пещера бе посветен на музиката на Учителя. Свирише Йоана Стратева, цигулката ѝ изпълваше пространството с духовно присъствие и красота. По време на концерта започна пролетна буря и се получи някакво странно съчетание между музиката на Природата и тази на цигулката. Йоана свирише все по-тихо и мистично, адушите ни навлизаха в един нежен, прекрасен свят. Брат Петър Цанов, който водеше концерта, каза: „Да благодарим за добрите условия и най-вече за този миг, който е уникален и никога повече няма да се повтори“. В края на концерта небето просветна и Слънцето при своя залез огря в златисто високия свод на пещерата. Денят завърши с вечерен духовен наряд под златистия купол на пещерния свод. По-късно научихме от приятели, че по това време видели над мадарските скали голяма дъга - добър знак за първия ден на Мадарския събор.

Ден втори. Прогнозите предсказваха дъжд, но въпреки това всички излязохме на височината на Мадарското плато, за да пос-

рещнем слънчевия изгрев. Нарядът се водеше от сестра Надя Мънкова. Прочетоха се Розовите лъчи от Завета и беседата „Ще дойде като светлина“, изнесена на 1 юли 1912 г., от тома „Ходете във виделина“. Завалия дъжд и по инициатива на сестра Йоана за първи път в историята на Братството се игра Паневритмия в Голямата пещера. Силно мистично изживяване: навън вали като из ведро, от козирката на пещерата се спуска плътна завеса, образувана от проливния дъжд; в центъра на голямата зала са музикантите - сестра Йоана и брат Тодор, а около тях, в свещения кръг, играе група от 130 братя и сестри. Мистична гледка!

Програмата продължи от 11.00 ч. в хижа „Мадарски конник“ със среща разговор за живата традиция и приемствеността в Братството. Представен бе животът и делото на брат Борис Николов - ръководителя на Братството през периода на тоталитаризма. Повод бе новоизлязлата книга на Издателство „Бяло Братство“ - „Окованият ангел“. Книгата носи това драматично заглавие, защото животът на този наш брат е бил ярък пример на безрезервна преданост към делото на Учителя. Самият той е преживял ада на комунистическите концлагери и е понесъл много страдания при опита на властта да ликвидира Братството. Нещо повече, негов е приносът да се запази и съхрани Словото Божие, дадено през съвременната епоха. За брат Борис говориха сестра Ина Дойнова, неговия племенница, и брат Георги Петков от Габрово. Те успяха да оживят пред затихналото множество необикновената личност и делото на Борис Николов. Мисля, че сме длъжници към паметта на тези светли братя, които живяха през тоталитаризма, успяха да устоят на репресиите и да предадат на идните поколения Божественото учение и Паневритмията. Тези, които ги познават и са се докоснали до тях, са видели светлия им пример и успяха тук, на Мадара, да ни предадат своя духовен ентусиазъм. При последвалите разговори чувах често да се казва, че това е един от най-силните моменти на събора.

Програмата продължи с отбелязване на 50-годишнината от заминаването на Борис Георгиев - художник на Бялото Братство. За живота и делото му говориха К. Златев и Хр. Маджаров. Отбеляза се, че Борис Георгиев е висок връх в световното изобразително изкуство. Италианските изкуствоведи го наричат „гений на човечеството“, заявявайки това най-отговорно, и го определят като „единствения художник от XX век с ренесансов дух“.

Искаме ли да видим Учението на Бялото Братство в образи и картини, достатъчно е да се вгледаме в творчеството на Борис Георгиев от Варна. Трябва да се отбележи, че майката на художника е от Велики Преслав, и вероятно има някаква символика в това, че на Мадара се чества неговата годишнина. Учителя казва за Борис Георгиев, че той е едно много възвишено същество, слязло от Сириус. Да си припомним, че някои астрологически изследователи на Мадара тълкуват Мадарския конник като емблема на съзвездията Орион (известен ка-

която участваха около 300 братя и сестри. И тук последва нещо ново за мадарските събори. След края на Паневритмията, по инициатива на домакините, участниците се подредиха за изпълнение на упражнението „Поздрав на всеки с всеки“, характерно за събора на Братството в Айтос и възникнало през 70-те години на XX век. То има за цел да се опознаем като души и братя. Упражнението продължи един час, но това време не се усети. Живият контакт, осъществен чрез погледа и поздрава на Братството, имаше изключително силно въздей-

то „Космическият войн“), част от което е и звездата Сириус. В окултен смисъл той се явява като символ на космическия ученик - бъдещата духовна реализация на човечеството.

След това имаше представяне от брат Георги Георгиев, родом от Нови пазар и живеещ в София, на тема „Една беседа - сто идеи“. Братът направи идеен анализ на беседата „Пред Новата епоха“, държана от Учителя на връх Мусала на 9.10.1938 г. Той и неговите приятели от Шумен са публикували беседата специално за Мадарския събор и я раздадоха като дар на всички участници. Изнесоха се и астрологични лекции от Веселин Дочев от Шумен и от Александър Станчин от София.

Втори вечерен концерт от 19.00 ч. в Голямата пещера. Този път участник бе братският хор „Евера“ с ръководител и диригент сестра Искра Радева. Те изпълниха песни от Учителя. Последва изпълнение на цигулката от Константин Адамов от Търговище на песни от Учителя. Този млад брат и многообещаващ музикант има вече осезателно присъствие в музикалния живот на Братството. Концертът продължи с изпълнение на оперната певица Петя Миланова. Нейният репертоар също бе богат, цялото множество беше притихнало и се радваше на таланта на тази наша млада сестра. Съпроводът на пиано бе направен от брат Тодор Иванов.

Ден трети - събота, и край на събора. Събрахме се отново на Мадарското плато за слънчевия изгрев и наряд, този път воден от брат Станчо от Нови пазар; последва Паневритмия, в

свие. Чрез упражнението всички ние преживяхме братското единение, почувствахме душите на братята и сестрите, усетихме дълбоко мистичното начало, свързващо ни в едно неразривно цяло. Всички сме едно! Накрая една сестра сподели: „В края на поздрава се почувствах бодрост, силна и богата“.

Дойде краят на събора с традиционното съвещание за организирането на Лятната духовна школа на Рила. Брат Николай Конакчиев - ръководителя на Братството, разказа докъде е стигнала подготовката, каква е новата ситуация във взаимоотношенията на Братството с държавните институции и какви опасности има в новите условия за създаването на рилския лагер. Изискванията към нас от страна на НП „Рила“ се повишават и тази година се очертава доста тежка в организационен план. Направиха се предложения в тази насока. Подготвят се инструкции към участниците в ЛДШ на Рила. Всеки трябва да разбере, че братският живот се крепи на общите ни усилия и нещата, които трябва да се случат, ние трябва да ги направим по най-добрия начин, и то при вътрешна връзка с Учителя и под Негово ръководство.

Мадарският събор завърши. Имахме силни моменти на духовно единение. В подготовката на Събора се включи и търговищката група, за която сме й много благодарни. Благодарни сме на всички братя и сестри, които участваха и без които съборът нямаше да постигне своите цели. До нови срещи, приятели, на Мадара!

Атанас Атанасов

умение да свири на кавал, да пее, да рецитира и да говори убедително.

Първият съборен ден, 24 май, започна с посрещане на слънчевия изгрев от Мадарското плато, с „Химн на Слънцето“ и прочит на Завета - Сините лъчи. Нарядът се водеше от брат Тодор Иванов. Прозвуча беседата „Блаженствата“ от тома „Вечното благо“. В този момент Братството приличаше на пчелен рояк, събрал се около своята Майка, която е Словото Божие. Имаше нещо дълбоко мистично в обстановката. Всички присъстващи се бя-

ни с окултната история на България. Тук историята става съвсем осезаема, следите ни отвеждат до древните ни предци - траките, до средновековната българска държава. Когато говорим за Аспарух, Крум и Омуртаг, в далечината на север се вижда Плиска, а когато говорим за Симеон Велики, за делото на светите братя и за техните ученици, за Боян Мага, на юг виждаме Велики Преслав.

Важните исторически събития са документирани с надписите около Мадарския конник. По време на разходката се спомена и за

Най-красивият ден

Преди доста време получихме картичка от Германия с нарисувани цветя и там бе написано: „Дай шанс на всеки един ден да стане най-хубавия ден от твоя живот“. Моята дъщеря беше изпратила картичката и я бе превела, но не бе обяснила как може да стане това. Помислих си, че срещите ми с хората, които четат Словото на Учителя и го прилагат, правят дните хубави.

Един такъв ден бе и традиционният празник „Изворът на Доброто“, който се проведе на 27 май 2012 г. в с. Мърчаево, в къщата музей на брат Темелко, където е живял Учителя. Всички, които бяхме там, сме длъжни да кажем простичката дума „благодаря“ на организаторите - на хората от Мърчаево, на Петър Киров, на Благой Митрев и Пепа Гиргинова, на групата, която играе Па-

невритмия в Южния парк в София и на всички, които със своята съпричастност към деня успяха да направят тази среща незабравима.

Почти през целия този ден валя. Валя някак тихо, поспираше за миг, колкото дъждът да се отцеди от листата на дърветата и цветята да поотворят своите чашки. А и тревите да ни покажат своите „цветя“ - бисерни капки вода по зелените си стръкчета. Те тихо чакаха Слънцето нежно да ги погали и да им каже: „Момина моя слъза...“.

Братята и сестрите, събрали се въпреки дъжда рано сутринта в двора на брат Темелко, също бяха дошли за Слънцето и неговата светлина - търсеха Извора на Доброто. Този Извор, който Учителя е разкрил за нас и чрез своето Слово е оставил за жадните души. Затова и

денят преливаше от изобилие на пречистваща вода, светли мисли, благоговейни молитви, грейнали лица и отворени сърца, пълни с любов... Всичко това присъстваше в наряда, който сестра Пепа проведе, в прочетената беседата на Учителя, имаше го и в Паневритмията на Церова поляна, и в цигулките на сестра Ана, на брат Богомил, на сестра Иоана - във всички.

Валеше, но щом веднъж бе казано: „Паневритмия на Церова поляна“, връщане назад няма... И Паневритмията се завъртя, завъртяха я хората, които носят сила и живот... Мисля си, че именно тази Паневритмия на Церова поляна на Витоша в края на месец май чака цяла година брат Вени - синът на Димитър Темелков. Вени, който посреща по всяко време гости в къщата на брат Темелко и разказва с любов за Учителя. Той обича безрезервно Учителя и е абсолютно вярно, че е „душа в почивка“. Спрял е да ни изчака да го настигнем по пътя на Любовта към Учителя, и не само това.

Разговарях с баща му, Димитър, докато Вени

бе в кръга и играеше с Пепа Гиргинова, и видях как искряха очите му, сякаш бисерните капки на дъжда бяха там и го пречистваха... Димитър ми каза: „Досега Вени не ме е излъгал, той не знае какво е лъжа“.

Ето какво казва за лъжата Учителя: „Онзи, който не лъже, той е благороден човек. Някой път сте предразположени да лъжете. Предпазвам ви не от лъжата, но от предразположението, което имате. Дойдете ли дотам, ще имате едно-единствено действие. Без никаква лъжа! Така ще кажете в себе си: „Могат да ме убият, могат да ме нахъсат на парчета, но никаква лъжа“. Каквото и да стане, никаква лъжа - това е човек. След като направите това, Бог ще дойде във вас и целият свят, целият Космос ще бъде отворен за вас. И цялата Природа ще се усмихне и ще каже: „Ето едно възлюбено дете на Господа“. Затова си мисля, че Вени е преди нас по пътя към Истината.

След Паневритмията се събрахме всички на заслона „Каменоделец“ за братския обед. Ангелската супа бе в такава изобилие, че сякаш извираше от ръцете на брат Благо. А разказите на брат Петър за живота на Братството в Мърчаево нямаха край. Така, както не ни се иска-

ше да има край този хубав ден - празникът „Изворът на Доброто“ - най-красивият ден.

„Най-красивият ден“ се казва и беседата, която прочетох в неделното утро в двора на брат Темелко. Тя е утринно слово, държано от Учителя на 16.04.1944 г., в 5 ч. с., Великден, в с. Мърчаево, Софийско.

Ето как Учителя обяснява в беседата как „да дадем шанс“ на деня да стане най-красивият от нашия живот: „Сега вие искате възкресение. Намерете в живота си един ден, когато сте служили на Господа тъй, както трябва. Намерете един от най-красивите дни на вашия живот, когато през целия ден сте мислили само за Господа. Какво значи да мислиш за Господа? То е да си бил толкова досетлив: Господ иска да направи добро някому на Земята, пък Той не може да слезе - ти да схва-

неш това и веднага да свършиш работата. Някой е болен, молил се е на Господа да му изоре нивата. Господ няма волове да оре нивата - ти ще идеш да изореш нивата, да свършиш работата заради Господа. Някое дете се е молило на Господа: дрехи няма, зимно време е. Господ няма да прати Ангелите на Земята, но ти да се сетиш да свършиш работата на Господа. Двама души се карат някъде, били са се, както често става - да идеш ти да свършиш Божията работа. Виждал съм бащи, които са били синовете си, виждал съм и синове, които са тупали бащите си. Синът се моли и бащата се моли да дойде някой да им каже какво да правят. Господ няма да слезе, но ти да идеш и да свършиш Неговата работа. Това значи да обичаш Господа“.

Михаил Керимидчиев
16 юни, София

Паневритмия в съзвездие „Голяма мечка“

Преди няколко години съвсем ненадейно, тихо и кротко, в Троянския Балкан изгря съзвездие от шест еко-къщи във формата на цветна мандала - „Азарей“, така траките са наричали съзвездията „Голяма мечка“. Вдъхновен от познанията на древните и от техните строежи, инж. Светослав Вълчев решава да създаде място, където природа, бит и човек ще се срещнат и ще се съчетаят според законите на хармонията и красотата. За сравнително краткото време от свое-

то съществуване „Азарей“ си спечели име на желано и търсено място за семинари, тренинги и обучения - въобще това е център за работа и за изграждане на холистичния човек. Безспорно „гвоздеят“ на програмата са оздравителните семинари на инж. Вълчев, където по специална програма, съчетаваща упражнения, хранителен режим, разходки сред Природата, лекции и медитации, организъмът на човека се завръща към естествените си здравословни биоритми и ду-

шата влиза в досег със световите, за които копнее.

По негова покана преди 3 години, в рамките на поредния оздравителен семинар, направихме един кратък курс по Паневритмия с хора, повечето от които само бяха чували за нея и за учението на Учителя. Експериментът излезе успешен и Паневритмията бе посрещната и приета от участниците много добре, беше оценена „по достойнство“ и за много от тях се превърна в желана и търсена практика.

„Азарей“ разполага с малки, но прекрасни з е л е н и пространства за игра на открито, а когато времето е лошо, заниманията се провеждат в „шатрата“, която е предвидена за лекции и гру-

пови практики. Известно време преди това начало инж. Вълчев и Център за квантова ф и з и к а (С о ф и я) правят изследване на три вида практики чрез замерване на енергията в биоенергичните точки на

практикуващи тенсенгрити, тай-чи и Паневритмия. Най-добри показатели дават играещите Паневритмия. Оттогава тя е редовен спътник на оздравителните семинари в „Азарей“, добавяйки своя принос към положителния ефект от престоя на хората там.

Не са много местата, където да се преподава и играе Паневритмия от хора, които не са пряко ангажирани с учението на Учителя. Но начинът, по който тя се приема като

оздравителна и духовна практика от непредубедените участници, носи радост и подхранва оптимизма ни, че Паневритмията ще бъде търсена и практикувана от все повече и повече хора у нас и по света. Уникалното на „метода“ Паневритмия се състои в неговата комплексност - определени хора ще възстановяват своето здраве и енергия чрез игра, други ще търсят сродни души и споделяне в сакралния кръг, трети - общение с Приро-

дата и т.н. С появата на вътрешния глад за духовни знания и за съответните преживявания ще нараства и необходимостта от създаването на нови центрове за духовна рекреация. В тази връзка Паневритмията, както и всички древни и съвременни методи за изразстване, които са в хармония с вибрациите на настоящето, ще намира своето място все повече и повече в живота на съвременния човек.

Живко Стоилов

ЮБИЛЕЙНА НАУЧНА КОНФЕРЕНЦИЯ

Методът на цветните лъчи
на Светлината

31 АВГУСТ-1 СЕПТЕМВРИ 2012, АРБАНАСИ
ВТОРО ИЗВЕСТИЕ

Скъпи приятели,
Вместо какво или къде, съвременната история и култура предпочитат да питат как. Явно духът на XXI век поставя методологични въпроси. Изминалото столетие пренесе Завета на цветните лъчи на Светлината като исторически, езиков и сакрален документ, но тъкмо неговата методологична мощ го прави до днес и действителен, и безсмъртен. Тази е и мисията на юбилейната научна конференция - да осмисли Завета като оригинален инструмент за духовност, себепознание и култура. „Христос ви дава много прост метод и вие непременно трябва да го приложите“ - тези думи на Петър Дънов, Учителя, продължават да се вливат в човечеството и да тонират волята му с моралната сила на Христовия импулс, който е сила и живот.

От **Организационния комитет**

ОРГАНИЗАЦИОНЕН КОМИТЕТ

Димитър Калев - председател
Стела Рускова - секретар
Християна Йорданова
Даниела Анчева
Георги Христов
Адрес за кореспонденция
Стела Рускова
ул. Странджа 14, 9000 Варна
мобилен: +359 886 567 104
имейл: stela_pr@abv.bg

ПРЕДВАРИТЕЛНА НАУЧНА ПРОГРАМА

31 АВГУСТ 2012, ПЕТЪК

19.30-20.00 Официално откриване

20.30 Коктейл Добре дошли

1 СЕПТЕМВРИ 2012, СЪБОТА

08.30-13.00 Първа пленарна сесия. Езотерични аспекти на Завета

08.30-08.50 Ментално отделяне и присъединяване: медитативни техники в Завета

Димитър Калев

08.50-09.10 Метафизика в Завета и езотерично християнство

Деян Пенчев

09.10-09.30 Езотерични ключове към разбирането на Завета

Филип Филипов

09.30-09.50 Скрити послания в Завета

Константин Златев

09.50-10.10 Проявлението на Духа в Завета

Веселин Дочев

10.10-10.30 Обсъждане

10.30-11.00 Кафе пауза

11.00-11.20 Проекции на архетипните основи на битието в Завета

Ангел Запрянов

11.20-11.40 Небесни осиявания и земни пътища

Георги Секулов

11.40-12.00 Завета - метод за съпреживяване на Божествената Любов, Мъдрост и Истина

Ваня Вергова

12.00-12.20 Три ключови понятия от Завета и присъствието им в учението на Петър Дънов

Илиян Желязков

12.20-12.40 Завета и трансформациите му в словото на Учителя Петър Дънов

Георги Стойчев

12.40-13.00 Обсъждане

13.00-14.00 Обяд

14.00-18.40 Втора пленарна сесия. Исторически, езикови, философски и невробиологични аспекти на Завета

14.00-14.20 Biblical levels of symbolism and legacy of the „red“ type „blood-earth-man“

Мони Алмалех

14.20-14.40 Сравнителен анализ на цветната символика в Завета

Светослава Тончева

14.40-15.00 Промените при Робата на светлината

Мони Алмалех

15.00-15.20 Конектомика: цветовете на мозъка

Георги Чалдъков

15.20-15.40 Синестезия: цветовете на думите

Марин Железов

15.40-16.00 Феноменологично възприятие на спектъра на светлината

Филип Филипов

16.00-16.30 Обсъждане

16.30-17.00 Кафе пауза

17.00-17.20 Кратък анализ на структурата на Завета

Светослав Костов

17.20-17.40 История на изданията на Завета

Людмила Димитрова

17.40-18.00 О руском издании Завета

Михаил Левин

18.00-18.20 Опитности при превеждане на Завета на немски

Светослав Костов

18.20-18.40 Обсъждане

18.40-19.15 Документален филм: В родния Рай ме завръщаш

Реж. Галина Герасимова

19.15-19.30 Официално закриване

20.00 Гала вечеря

МЯСТО НА ПРОВЕЖДАНЕ

Арбанаси, Рачев Хотел Резиденс
Телефон: 062 655 255 • мобилен: 0882 102 121
имейл: info@rachevarbanasi.com
скайп: hotel_bolyarski

Хотелът е разположен в западната част на Арбанаси, непосредствено до манастира Успение Богородично, съхраняващ чудотворната икона Богородица Троеръка. Изграден е в стил манастирски комплекс от XVI век. Предлага собствен параклис, Уелнес център с открит басейн, зона за релакс и солариум, ресторант, лоби бар с тераса, зала за дегустации на селектирани вина, вътрешен двор със специално проектирано озеленяване. Бизнес центърът разполага с две конферентни зали. Хотелската част е съставена от 46 двойни стаи и студия и 2 апартамента.

ВАЖНИ ДАТИ

Краен срок за заявки за участие
31 май 2012
Краен срок за предаване на ръкописи
за публикация
29 юли 2012
Презентации
1 септември 2012

Цветните лъчи на Светлината КОНКУРС ЗА ЖИВОПИС

По повод 100-годишнината от създаване на „Завета на цветните лъчи на Светлината“ от Учителя Петър Дънов Обществото „Бяло Братство“ и „Списание 8“ организират конкурс за живопис на тема „Цветните лъчи на Светлината“ със съдействието на Съюза на българските художници.

„Завета на цветните лъчи на Светлината“ е система от подбрани библейски текстове, подредени в последователност, даваща представа за седемстепенната архитектура на света, изразена в седем дни, седем цвята, седем тона и т.н. Това е уникален метод за духовна работа, популярен в цял свят и преведен на много езици.

Конкурсът е част от програма, посветена на юбилея, включваща седем концерта в цялата страна, документален филм и други съпътстващи събития. Акцент в честванията ще бъде провеждането на международна научна конференция за метода на цветните лъчи на Светлината от 31 август до 2 септември 2012 г. в Арбанаси.

Победителите в конкурса ще бъдат избрани от жури, съставено от представители на Съюза на българските художници, Списание 8 и Обществото „Бяло Братство“. Конкурсът ще протече в два етапа: след първоначална оценка селектираните участници ще изпратят оригиналите на картините си за окончателния избор.

Избраните творби при първата селекция ще участват в изложба в галерия „Хан Хаджи Николи“ във Велико Търново по време на научната конференция в Арбанаси. По-късно изложбата ще се представи и в София.

Награди:

Първа награда - 700 лв.

Втора награда - 500 лв.

Трета награда - 300 лв.

Специална награда на Списание 8

Специална награда на Издателство „Бяло Братство“

Наградените творби ще останат собственост на авторите им.

Художниците, желаещи да участват в конкурса, могат да представят до пет свои творби с максимален размер на всичките заедно, вместиращ се в 3 линейни метра. Няма ограничение относно използваните живописни материали и техники.

Всеки желаещ да участва в конкурса може да изпрати своите произведения до 30 юли на www.spisanie8.bg/фотоконкурси/цветните-лъчи-на-светлината.html (Достатъчно е да натиснете бутона „Добави твоя снимка“ горе вдясно и да попълните полетата. За въпроси, свързани с конкурса, качването на снимките или изискванията, можете да се свържете с нас на тел. 02/963 28 96 , office@ossem.eu).

Изпратете ни следните материали:

- Дигитални копия на творбите в JPG формат.

- Описание на творбите: наименование, размер, техника, година на създаване.

- Кратка творческа биография.

- Електронен и пощенски адрес и телефон за обратна връзка.

Същите материали могат да бъдат изпратени и на хартиен носител на пощенски адрес: София 1504, Съюз на българските художници, ул. „Шипка“ № 6, Марта Игнатова (за конкурса).

След 31 юли всеки от кандидатите ще бъде информиран за резултата от селекцията, за датата и мястото за представяне на творбите в оригинал за участие в изложбите. На откриването на изложбата във Велико Търново ще бъдат обявени и връчени наградите. След приключване на изложбата в София участниците ще бъдат информирани за периода и мястото за получаване на творбите обратно.

За още информация:

www.spisanie8.bg

www.beinsadouno.com

www.sbhart.com

Редактор: Соня МИТЕВА - 0897847649

Коректор: Спаска МИХОВСКА

Организация и координация: Ивелина ЕЛМАЗОВА

За контакти: 0888228720, 0897847645;

5300, Габрово, ул. „Прохлада“ 11

e-mail: bratski_jivot@mail.bg

цена: 0,70 лв.